

Jamsai

พราการหน้าที่อันยิ่งใหญ่ (?) เออจังต้องมาเจอกับ
มาสตอร์หัวใจหวานพูดคุยกัน ลสายรุ้งใจของเธอถูกบอย

Jamsai Sugar Café

นัดลองจันทร์

เปิด
ตำรับ
รัก

Jamsai
ทดลองจันทร์

นาย
หน้าหวาน

Jamsai
ทดลองจันทร์

TheLittleFinger เขียน
SUKI ภาพ

จองอ่าน

Jamsai

กดจองอ่าน

Jamsai Love Series

Sugar Café เปิดตำรับรักนายหน้าหวาน

TheLittleFinger เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2159-0

ภาพประกอบ

วัดเกล้าฯ จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

ภาพการ์ตูนที่เขียนเอง

ศศิณี สรรพกิจ (แม่วดา)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เท็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จันทน์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

ทักษะ

สวัสดีค่ะ Evening Café ยินดีต้อนรับค่า~ รับชาอย่างไรดีค่ะ ร้านเรามีชามากมาย หลายชนิดให้ท่านเลือก ไม่ว่าจะเป็นชาชีล่อน ชาอุหลง ชามะลิ ชาดาร์จีลิง ชาร้อนชาเย็น ชาเขียว ชาดีดับ ชาลาล่า เอีย อันหลังฯ นี่เริ่มมั้ง แหะๆ ^^"

มองนั่งต้องฝึกบริการลูกค้าแบบนี้ก็ เพราะ 'Sugar Café เปิดดำเนินรักนายหน้าหวาน' ผลงานของ TheLittleFinger ที่นำมาฝึกเพื่อนๆ วันนี้ก็ยกับร้านกาแฟค่ะ แต่ยังมีมาสเตอร์ประจำร้านที่หน้าหวานมีเสน่ห์อย่างกิจ หนุ่มๆ ในร้านกันมากิน เชียร์น่ารักทุกคนเลย มองนั่งก็เลขอยากสวมบทบาทเป็นพนักงานในร้านดูบ้าง ว่าแล้ว ก็อีกชา 'ปั้นชา' นางเอกของเรางุดๆ เลยนะค่ะ คนอะไร~ โชคดีที่ได้อยู่ท่ามกลางชายหนุ่ม สุดหล่อเย่อระยะขนาดนี้

แต่เอ๊ะ! แบบนี้ก็ไม่ได้การแล้วสิ มองนั่งรีบไปสมัครงานที่นั่นเลยดีกว่า เดี่ยวปั้นชาจะ Kubหนุ่มๆ ไปหมดไม่เหลือให้คนสวยอย่างมองนั่ง และถ้าเพื่อนๆ อยากรู้ว่า ปั้นชาจะได้เป็นเจ้าของหัวใจหนุ่มคนไหน ก็พลิกหน้าต่อไปกันได้เลยน้า ส่วนมองนั่งขอไปสมัครงานก่อนล่ะค่ะ พี้ววว~

ด้วยไมตรีจิต
สาวน้อยมองนั่ง¹
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก นักเขียน

ขอบเม้าท์ว่าเรื่องนี้การคุณญี่ปุ่นเรื่องนึงเป็นแรงบันดาลใจให้กับเรา ซึ่งพระเอกของเรื่องคือภูตของน้ำชา แฉมนอกจากพระเอกก็ยังมีบรรดาภูตน้ำชาตันอื่นๆ โผล่เข้ามาในเรื่องเต็มไปหมด ทำให้เรารู้สึกหลงใหลน้ำชาขึ้นมาในช่วงนั้น ถึงขั้นซื้อชาสารพัดมาลองดิม (ดิมแบบวิธีเรียกว่าภูตเหมือนในการดูนกเคย 555) แฉมซื้อหนังสือเกี่ยวกับชามาอีกหลายเล่ม และด้วยความหลงใหลนั้นทำให้เราอยากรีียนเรื่องราวเกี่ยวกับน้ำชา กับคาเฟ่ขึ้นมาบ้าง จนเกิดเป็นเรื่องของชูการ์กับปันชาเล่มนี้ขึ้นมา มากิดๆ ดูแล้ว เราเองก็อยากรีหางานของเรามากเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดความหลงใหลของใครบ้างเหมือนกันนะ U//

ป.ล. ก่อนหน้าที่จะรู้ว่าไดร์พรินต์ เราได้มีโอกาสเข้าไปคุยกับค่ายหนังสัնค่ายหนึ่ง ด้วยลักษณะว่าชูการ์กับปันชาในหนังสันจะออกมาตรฐานใจอย่างที่เราและนักอ่านคาดหวังกันแน่นะ ^^

FB : TheLittleFinger Koi

Twitter : TheLittleFinger (@LittlefingerKoi)

IG : littlefingerkoi

คุยกับ น้ำใจ

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ อาจจะเขียนยาวหน่อยนะคะ พอดีไปทำรื่องบ้าๆ บอๆ มา 555 พอดีเมื่อไม่นานมานี้มีโอกาสได้ไปออกเดตกับผู้ชายญี่ปุ่นมา แล้วหลังจากเดตจบมานั้นคิดดึกพบร่ว่า "ทำอะไรลงไปเนี่ย!!!"

คือหลังจากเดตบุญกีหันลิงก์ที่แชร์ๆ กันทาง facebook ค่ะ เป็นคลิปเกี่ยวกับการออกเดตแรก เลยจึงไปดู (เมื่อสาย)

โ้อใน เราทำต่างกันข้ามกับคลิปทุกอย่างเลยค่ะ ตัวอย่าง เช่น เวลาทักทายตอนเจอกันครั้งแรกก็ใบไม้ใบก้มมือ ทำท่าไว้รักๆ

เวลาเดตก้มองไปทางอื่นบ้างเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้มองมาทางเราได้อย่างไม่เกร็ง ทำท่าไว้รักๆ เพื่อให้ดูน่าทะนุถนอมบ้าง

กินของพ่องาม แล้วก็สนใจในเรื่องที่ได้พูด อะไรมากองนี้

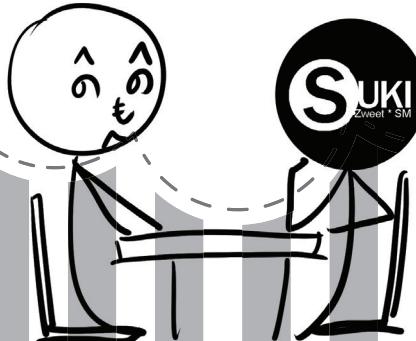
ส่วนที่เราทำนั่นเหรอ หึหึ เจรกันครั้งแรก เชซแยนด์ค่ะ (เพื่อนแซวว่า "นีแกไปคุยกุริกิจมาเหรอยะ...") แล้วพอช่วงที่เดตกันอยู่ ท่าทีก็แม่นมาก จนบางทีต้องขอโทษทางผู้ชายว่า "ขอโทษที่แม่นไปหน่อย..." แล้วตอนกินของกัน รู้สึกว่าทางผู้ชายก้มองมาตอนที่ผลลัพธ์แต่แทนที่จะมองไปทางอื่นแบบในคลิป แรกลับมองแล้วถามผู้ชายว่า "มีอะไรเปลี่ยน?" นางก็สายหัวรัวๆ

OMG เค้าจะคิดว่าเราเรื่องรีบล่านี่...

(จบตอน 1 ติดตามต่อเล่มหน้าค่ะ)

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

ชาถ้วยแรกถือกำเนิดขึ้น
เพียงเพระมีใบไม้มีแห้งปลิวหล่นลงไปในหม้อต้มน้ำดื่ม
สำหรับจักษุพรดิจินผู้หนึ่ง

บทนำ

ถ้าบอกว่าบ้านฉันกำลังมีปัญหาหรือบอกว่าฉันกำลังมีปัญหาทางบ้าน จะมีใครเชื่อฉันหรือเปล่า

"ปั้นชา...ป้าอยากตายยย~"

"—_—"

เข้าอีกละ...เปิดเรื่องมาก็เจอเสียงครวญครางของพ่อตัวเองแต่เข้า

"ปั้นชา...ป้าอยากตายยย~"

"—_—;"

จริงๆ ก็ไม่ใช่แค่เปิดเรื่องครอบครัว เพราะพ่อฉันป่วยจากความสาม
เวลาหลังอาหารนั่นแหละ

"โขๆๆ~ ความหวังของเมี๊คคงต้องพังทลาย เพราะป้าแน่ๆ เลย
โขๆๆ~"

เอ็ม...และพ่อ ก็เป็นแบบนี้ทุกที เป็นทุกเช้าด้วย

เป็นเรื่องปกติเลยล่ะ ถ้าวันไหนฉันเดินลงมาจากห้องและมาตรง
ส่วนของร้าน Tea Room เพื่อหาอะไรกินนิดหน่อยก่อนไปโรงเรียน ฉันก็
จะเจอพ่อตัวเองนั่งกุมขมับหรือไม่ก็นวดขมับหนึ่งบ่ๆ

แล้วพอพ่องเย็นหน้าขึ้นมาเห็นฉันบึ้ง ต่อมแข็งของพ่อ ก็กำเริบทันใด

พ่อสามารถบีบหน้าตาอุกมาได้ไม่ต่างกว่าสิบแกลลอนเมื่อเห็นหน้าอันพ่อเป็นแบบนี้มาประมาณสามเดือนแล้ว...ตั้งแต่กิจการร้าน Tea Room ที่แม่เปิดมาเริ่มตกต่ำแบบไม่น่าให้อภัย

"บังชาน...ป้าเห็นวิญญาณมีของลูกมาเยือนด่าอยู่เนี่ย T_T"

"ເວົ້ອນ່າປ້າ -_-;"

ฉันกระโดดขึ้นนั่งบนเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์ที่พ่อกำลังแสดงบทโศก จากนั้นก็ยกแก้วน้ำที่ฟ้อเทอราไว้ให้ขึ้นดื่มพลาญกมือขึ้นตอบให้ลูกที่หน้าไปด้วยไขมัน

แรกๆ ที่เห็นพ่อรำไห้โศก ฉันก็ตกใจจนหัวใจแทบหายอยู่หรอ กะ แต่ไปๆ มาๆ ก็เห็นปอย詹ชาชินไปแล้ว อาการตกใจเวลาเห็นพ่อโศกจึงслายไปหมดสิ้น -_-;

ความผันเดียวของแม่ฉันก็คือการมีร้านชากาแฟเล็กๆ ที่มีโต๊ะนั่งรักๆ ให้นั่งดื่มน้ำ ซึ่งเด็กให้กินคุ้ปิกับชาอ่อนๆ ได้เห็นลูกค้ามานั่งดื่มน้ำและกินขนมพุดคุกันด้วยรอยยิ้ม

และมันก็เคยประสบความสำเร็จแบบนั้นนะ อืม จริงๆ ก็ไม่ถึงกับประสบความสำเร็จหรอ ก็แค่เปรียบได้กับการก้าวขึ้นบันไดไปได้หลายขั้นแล้ว ตั้งแต่หาทำทำงาน ตกแต่ง...

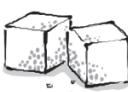
แต่ความผัน...มักเป็นไปได้ยากอยู่เสมอในนา

1

Evening Café

เดินผ่าน มองคนไม่รู้จัก วนเวียนและเป็นอยู่
ดูไปก็รู้สึก อย่างเคย เหมือนเคย
ลองมองผ่าน ความทรงจำที่มีอยู่ คงมีเพียงฉันคนหนึ่ง
คนเดียวที่รู้จัก อย่างเดิม เหมือนเดิม*

* เพลง : คุกัน ศิลปิน : Scrubb

เสียงเพลงโปรดของฉันดังมาเข้าหูอีกรอบ ฉันชอบเพลงนี้จนต้องดึงมาเก็บไว้ฟังในเครื่องเล่นเพลงเวลาปั่นจักรยานไปโรงเรียนทุกๆ เข้า(บ้านฉันอยู่ใกล้โรงเรียนก็เลยปั่นจักรยานมาเป็นประจำ อีๆ จะตื่นสายก็ได้ เพราะปั่นจักรยานไม่งีสิบห้านาทีก็ถึงแล้ว >_<)

"อ้าว ปั้นชา ทำไม่แกทำหน้าเป็นหมาเหงามาเรียนล่ะ -_-"

ฉันเดินฟังเพลงลัลลาเข้าไปในห้องแท๊ แต่ยังเพื่อนซึ้งดันมาทักจะได้ว่าฉันหน้าเหมือนหมาเหงา

"อะไร ครูหน้าเหมือนหมา -_-^"

"ปั้นชา รู้งเข้าเปรี่ยบเลยๆ ไม่ได้ว่าเธอหน้าเหมือนหมาจะหน่อย -_-"

เพลงชุ่ย...เพื่อนอีกคนของฉันพูดขึ้นมาบ้าง บางทีฉันก็เบื่อการเรียกชื่อเพื่อนคนนี้ของตัวเองเหมือนกันนะ ไม่เข้าใจว่าแม่ของยัยชุ่ยจะตั้งชื่อลูกให้ยาวยืดไปทำไม จะเพลงก็เพลง จะชุ่ยก็ชุ่ย เลือกไปเลยสักอย่างจะดีกว่า

แล้วตกลงเมื่อกี้ฉันฟังผิดไปหรือไม่ รู้งพูดว่าฉันทำหน้าเหมือนหมาเหงา ไม่ได้ด่าว่าฉันหน้าเหมือนหมาหรือเหรอ หูเพียงบ่อยๆ แบบนี้ได้ในเพื่อนตัวเองมาเข้าสักวันแหงๆ -_-;

"แกกคุ้มเรื่องฟ์มายอีกหรือไม่"

พอดีงหูฟังออกจากรูหู หูของฉันก็เริ่มกลับเข้าที่เข้าทางและฟังภาษาคนรู้เรื่อง รู้งก็เข้าใจตั้งคำตามจุดใจทำจึกๆ ของฉันจริงๆ

"ก...ประมาณนั้น -_-"

ฉันยกไฟต่อคอมพ์มายัดหูฟังลงในถุงเดียวกับป้อพอต (ของปลอม)

"เรื่องกิจการของที่บ้านเชอนะเหรอ"

เพลงชุ่ยตาม...สามารถสังเกตความแตกต่างของเพื่อนฉันได้จาก การขนาดสรรพนามนี่แหละ ถ้าเป็นรุ้ง ยัยนั้นจะเรียกฉันว่า 'แก' แต่ถ้าเป็นคุณหนูกุลสตรีอย่างเพลงชุ่ยก็จะเรียกฉันว่า 'เชอ' ฉันก็อยากรีบกเพื่อนว่า 'เชอ' บ้างอ่ะนะ แต่ไม่กล้าดีปากยังไงพิกัด =..=

'กิจการของที่บ้าน' จริงๆ แล้วเรียกแบบนี้ก็ไม่ค่อยถูกเท่าไหร่หรอก

เพราะว่ามันคือ 'กิจการความผันของแม่' ต่างหาก

พ่อของฉันเป็นนักออกแบบภายใน ส่วนมากก็รับงานมาทำที่บ้านอยู่แล้ว (ทำที่บ้านจนพุงเริ่มยักษันิดๆ) ส่วนแม่ก็เป็นแม่บ้านเฉยๆ แม่ มีความผันว่าอย่างเปิดร้านชาและขายเค้กอร่อยๆ ซึ่งมันก็เป็นรูปเป็นร่าง สำเร็จจนได้ ครอบครัวของเราย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ซึ่งเป็นบ้านสองชั้น แต่เพราะมันอยู่ในทำเลที่ดีพอสมควร แม่จึงแบ่งส่วนหนึ่งมาเปิดคาเฟ่เล็กๆ ตกแต่งอย่างน่ารักและตั้งชื่อร้านว่า 'Tea Room' มีเคาน์เตอร์ไม้ สำหรับให้ลูกค้ามาสั่งอาหาร ใต้ไม้ในร้านก็เป็นแบบขอบมนน่ารักๆ และมีรูปภาพดอกไม้สีชมพูแดงประดับป้าย

ตอนแรกๆ กิจการก็ไปได้ดีอยู่หrophok จนกระทั่ง...เมื่อปีก่อนที่แม่ เสียชีวิตระยะคุบติดเหตุ ร้านของเราก็เลยยอดตกช่วงๆ จนพ่อใช้แท็ค ได้ทุกวัน เพราะกลัวจะทำการผันของแม่สลาย

แต่ก็นะ นี่ฉันไม่ได้พูด เพราะมีคิดกับร้านของครอบครัวตัวเองนะ แต่เมื่อการซื้อขายของผู้อื่นของฉันมันห่วยสุดๆ ไปเลย แฉมฉันยังคงคิด แต่ละชนิดได้คุยกันล้วนอย่างสุดๆ อีกด้วย มันซ่างตอกย้ำเข้าเติมความผัน ของแม่จริงๆ T_T

"เออ~ พูดถึงร้านชากาแฟ วันก่อนเพื่อนฉันที่อยู่โรงเรียนก่อนพากันไปนั่งที่ร้านหนึ่งมา สุดยอดมากกก~"

"ร้านที่ว่านั้นใช่ Evening Café หรือเปล่า"

"อืม ครับสุดยอดเลย >_<)b"

ผัว!

ทันทีที่รุ้งพูดจบ เพลงขับร้องหายใจถูกดินสอไปฟัดให้ลุ้งจนหน้าแทบเบี้

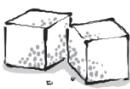
"เชอจะพูดให้บันชายิ่งจ้อมหือใจรุ้ง -_-;"

"โอ้ย ไม่ใช่! ที่ฉันจะพูดนั่นคือว่า...ทำไมเราไม่ลองไปออกสำรวจ การค้าร้านอื่นดูบ้างเล่า"

หึม (-_-)

"บ าเหนือ ไปดูให้ยิ่งเจ็บใจหือใจ -_-"

อืม (-_-)

"ไม่ใช่จะเพลงชลุย ฉันหมายถึงเชอร์เรย์นี่นะ สำราญนะเพื่อน~ T_T"
งั้นเหรอ (_-)

"มันช่วยอะไรบ้านชาได้เหรอ -_-^"

เข้ม ท่าจะจริง (T_)

"โกร~ เรายังได้ไปแบบเลียนแบบเขามาไงเล่า =O="

ปัง!~ และคำพูดสุดท้ายของรุ่งก็ทำให้ฉันปังขึ้นมาได้...

"เพลงชลุยว่าอย่า..."

"ไม่แน่นะรุ่ง...ชลุย..."

นั่นสินะ บางที่นี่อาจจะช่วยให้พอฟื้นฟูร้านขึ้นมาก็ได้

"เย็นนี้พวกเราจะว่างใช่มั้ยรุ่ง"

เข้ม มีอะไรเหรอบ้านชา -_-"

"พาฉันไปพื้นที่รุ่ง ที่ร้านนั้นนะ!"

ใช่แล้ว...บางที่...บางที่เราก็ต้องออกสำรวจตลาดลักษณะนี้ แต่เมื่อ
ยังต้องไปลองเลียนจะไร้มาตรฐาน! แม่จ้ำ...พ่อจ้ำ...บ้านชาจะไปแสวงหา
ทางออกมาก่อนให้เดียวันนี้แหล่ะค่า >_<

และแล้วก็ถึงตอนเย็น รุ่งกับเพลงชลุยพาฉันมาถึง Evening Café
ด้วยรถเบนซ์ของบ้านเพลงชลุย จraryanของฉันก็เลยถูกทิ้งไว้ที่โรงจอด
จraryanของโรงเรียน -..-

"ชายก็อดคด~ แค่หน้าร้านก็ตกแต่งซะดูดีเกินไปแล้ว T_T"

และพอมาถึงปูบ ฉันก็น้ำตาตกในทันใด ทำไมร้านนี้มันถึงได้ดูดี
อย่างนี้ล่ะ ฉันมองประทุกกระจกหน้าร้านที่เป็นทรงโค้งแบบเปิดได้สองบาน
มีตัวอักษรสีเงินเขียนว่า Evening Café จากนั้นก็มองเลยเข้าไปข้าง
ในซึ่งตกแต่งสไตล์ยุโรปนิดๆ

พ่อจ้ำแม่จ้ำ บ้านชาเห็นแล้วอย่างร้องให้ ร้านนี้มันใหญ่จังเลยอ่ะ!
แต่ในปูบขนาดนี้แต่ก็ยังมีลูกค้านั่งอยู่เพียบ อะไรจะได้ดังขายได้ขายดี
แบบนี้นะ บ้านชาใจแท้ดด~ T_T

"จะยืนมองประทุกหน้าร้านเขากินนานมั้ยบ้านชา เข้าไปกันเถอะ -_-;"

รู้ว่าที่เห็นดันยืนมองข้ามไปค้างค้างอยู่นานตัดสินใจดุณหลังดันที่ยังคง
อึ้งพึงอยู่ให้เข้าไปในร้าน
กริ๊ง~

พอเปิดประตู เลี้ยงกระดิ่งทองเหลืองที่แขวนอยู่ก็ลั่นและส่งเสียง
เบาๆ พร้อมกับกลิ่นของชาหอมๆ ที่คลายมาปะทะจมูก

เออ...ดันนี่ที่ร้านของบ้านดันก็มีนั่น เปิดประตูไปก็จะได้ยินเสียง
กระดิ่งดังกริ๊ง แต่มันไม่มีกลิ่นหอมๆ หวานๆ ของชา กับขนม เพราะร้าน
ดันมีคนโล่จันแทบไม่ได้ชงให้มีกลิ่นน้ำชาเลย กระซิกๆ T_T

"สวัสดีครับ...กี่ท่านครับ ๘๘"

"จะ...สามค่ํา =///="

"จะพาเข้าไปนั่งน้ำชาครับ ๘๘"

แค่มีคนแบกลหน้าก้าวเข้ามาในร้านก็มีพนักงานหนุ่มหน้าตาดี
ตรงรีเข้ามาถูกใจได้จนรุ่งแทบทะโ逗กลับไปไม่เป็นภาษาคน

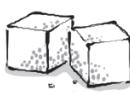
แหม ไอกันน้ำตาหล่อลากเซ่นนี้มันก็ช่วยเรียกถูกคำสาواๆ ได้ดีอยู่
หรอก แต่บ้านดันจะเอาปัญญาที่ไหนไปจ้างล่ะ ลำพังถูกคำยังแทบ
ไม่เข้ามาในร้านให้ไปเลิร์ฟเลย -_-

ร้าน Evening Café ตกแต่งด้วยโต๊ะเก้าอี้ที่เป็นเหล็กดัดสีขาว
ดีไซน์เก๋ มีเตาไกวีปломพันไปพันมาช่วยสร้างบรรยากาศ บางมุมของ
ร้านก็ตกแต่งด้วยชุดโซฟาสีเหลืองอ่อนกับเชือกอ่อน แต่ยังมีหมอนอิง
กับตุ๊กตาหมีวางประดับอีก

ซ่างแตกดีกว่าเดิมจริงๆ T_T สมควรแล้วที่เพลงขอรับห้ามดังแต่แรก
กว่าอย่างมากจะดีกว่า ๔๔~

พนักงานเลิร์ฟพาพากันไปนั่งที่มุมโซฟารแล้วก็เดินไปหยิบเมนูมา
ให้พร้อมกับจดขอเดอร์ไปด้วย

โน ชุดพนักงานเลิร์ฟที่นี่ก็เข้ากับบรรยากาศการเป็นคาเฟ่ใช่เล่นนะ
อย่างชุดที่นายคนนี้ใส่ก็เป็นกางเกงสแล็กสีดำ เสื้อเช็ดตัวในสีขาวทับด้วย
ผ้ากันเปื้อนสีน้ำเงินโดยสีดำผูกตั้งแต่คอกองมาถึงเกี๊ยวเข้าเลย แล้วก็มีผ้าพันคอ
สีดำผูกที่คอเสื้อออกด้วย O__O!

"ปั้นชา..."

"หือ"

"แกไม่ต้องไปจ้องเข้าขนาดนั้นก็ได้ -_-;"

ศอกของรุ่งขวยดึงสติฉันกลับมาสู่โลกของความเป็นจริง ตอนแรกฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไม่ยั่นี่ต้องเดือนอย่างอกรอกหน้าและใช้กำลังแบบนี้ด้วย แต่พอฉันจะพิรบตาบปริบๆ ดูตัวเองแล้วก็ได้ถึงบางอ้อ...

ฉันยืนหน้าฝ่าเพลงชลุยที่นั่งอยู่ด้านนอกเพื่อจะิงกไปดูชุดของอีดา พนักงานหน้าหล่อคนนี้จนหน้าແບບติดเลยอะ อ้า~ มีอะไรจะอับอายมากไปกว่านี้มั้ยเนี่ย TOT

"อะๆ อยากลองใส่ดูหรือครับ ๘๘"

"แฟะๆ ๘๘;"

ฉันเงยหน้าขึ้นสบตาณพนักงานหน้าหล่อแล้วก็หัวเราะแห้งๆ คลอไปกับคำราม ไอส์น้ำไม่ได้อยากใส่สักหน่อย แต่มันห้ามใจตัวเองไม่ได้ที่จะเอ้าไปเบรียบเทียบกับร้านตัวเองนะสิ TAT

"ถ้าสนใจ ตอนนี้ทางร้านก็เปิดรับสมัครอยู่นั่น ลองมาสมัครดูสิ~"

แต่นายพนักงานหน้าหล่อ呢ก็ยังคงคิดว่าฉันอยากรู้สึกเด็กเลิร์ฟแบบนี้ก็เลยโโซณาให้ๆ แต่มันยังขยับตาให้หัวใจจะวนรุ้งหัวใจละลาย

แต่เหมือนพนักงานคนนี้หล่อจริงๆ นะ ย้อมผมเป็นสีส้มทั้งหัวแต่มันยังเจาะหูข้างเดียวตั้งสองสามรู ดูแรกแนวโน้มเป็นดีกับชุดแนวโน้นแต่ก็เข้ากันได้ อืม เป็นเพราะความหล่อละมั้ง ดูสิ ขนาดรุ้งยังมองหน้าไปทำท่าละเมอไปเลย ไม่เหมือนเพลงชลุยที่มองอย่างเชื่อมระอา ก็แหงลั่สิ ยังไน่ไม่ชอบผู้ชายซึ้กอื่นๆ เห็นชอบป้า婆ประกาสว่าอยากเป็นเดดไปเรื่อยๆ ตราบใดที่โลกนี้มีแต่ผู้ชายกรุ่นกริม -_-;

"กรี๊ดดด~ เห็นมั้ยล่ะปั้นชา ฉันบอกแกแล้วว่าร้านนี้เริด >_<"

พอลั้งเครื่องดื่มเรียบร้อยแล้ว พนักงานเลิร์ฟสุดเท่คุณนั้นก็เดินกลับไปที่เคาน์เตอร์ แล้วรุ่งก็ได้ฤกษ์กรี๊ดกริ๊ดระบายน้ำใจจนแบบอกอกอกหน้า

"ใจเย็นๆ ฉันซักไม่แน่ใจแล้วนะว่าที่เชือขวนปั้นชามานี่ เพราะอยาก

ໜ່ວຍຈິງໆ

(- -) (_ _) ถูกต้อง~ ฉันเห็นด้วยกับเพลงชลุ่ยมากๆ

"ແກ່ ກີ່ທີ່ນີ້ນໍ້າອາຫາດຕາເຍຂະຈະຕາຍໄປ ພວກເຮົດເຖິກສຶຮົມຟແຕ່ລະ
ຄນສີ ມີອູ້ງເກີບສົບຄນແຕ່ໜ້າຕານີ້ຢ່າງກັບຈະໄປເປີດໂຍສົດຄລັບກັນ
ຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ອີຕ້າຫວັນເນື້ອກົມາຄຽວກ່ອນນັ້ນໄມ່ເຫັນນະ ແກ່~ ທ່ານຍ
ໄພລົດສໍາວັດຄວາມໜ່ອໃນໃຈລັນໄປໄດ້ແບບໄມ່ເໜີລືອຄຽບເລຍ ຄນອະໄກໄມ່ວູ້
ໜ່ວຍແບບເທິ່ງ ແລ້ວກີ່ແບບທີ່ນີ້ ນໍ້າຍດ້ວຍ *_*"

"ได้ข่าวว่าเขามีแฟนแล้วไม่ใช่เหรอ"

"ฉันจะเอาไปฟ้องนายดรัม -_-+ "

"อื้า~ อายาน้า... เพลงขลุยจ้า บันชาจ้า หมอนนี้ได้มาขันตายพอดี
นะสิ~ ๊๊"

นายครั้มที่ว่าไม่ใช่ครอหรอก นักเรียนโรงเรียนสนศึกษาแผลง โรงเรียนฉันเอง แล้วก็เป็นแฟนสุดที่รักของรุ่งมาตั้งสามปีแล้วด้วย แต่ถ้ายังนี่มาวันนี้ปอยฯ คงได้เลิกกันเข้าสักวัน -_-;

พ่อนายหัวสัมนั่นເກາອເດອຮມາເສີຣີພຣ້ອມກັບພຸດຈາກວາງ
ຄຶກຕັກນິດທີ່ຍື່ອຍື່ອນກັບໄປ ເພັນຂ່າຍບັນປາກນິນນິນ

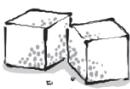
"ว่าไปเหรอัยจุ้ย เอօไม่คิดอยากลองมีความรักให้หัวใจชุมชน
เลยอมหรือไม่"

"ไม่อยาก...โลกนี้มีแต่ผู้ชายไว้ใจไม่ได้"

"แล้วพ่อเนื่องล่ะ -_-;"

"ไม่นับพ่อฉันอีกแล้ว -_-;"

ฉบับนี้พังเพื่อคนตัวเองเตียงกันเรื่องผู้ชายแล้วก็ได้แต่ขำๆ ก่อนจะ
มองสาวๆ ร้านต่อไป นี่ถ้าสังเกตดูดีๆ พนักงานที่ว่ามีเกือบสิบคนของที่
นี่จะเป็นพนักงานชายมากกว่าพนักงานหญิงซึ่งอีก ก็อย่างว่าค่าห้อง
ร้านนี้อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนฉัน แล้วโรงเรียนฉันก็เป็นโรงเรียนหญิงล้วน
รับพนักงานเสิร์ฟหน้าตาดีๆ แบบนี้มาทำงานก็สมควรอยู่ห้องที่จะมี
ลูกค้าลิ้นร้านนะ -.-

ล้อเล่นน่า...ฉันแค่กำลังพยายามคิดเข้าข้างตัวเองอยู่ จริงๆ ลูกค้า
ที่นี่ก็ไม่ได้มีแค่นักเรียนหรือ ก พากวัยทำงานกับนักศึกษามหาวิทยาลัยก็ยัง
มานั่งกันเลย...อิจชาจัง T_T

"ทั้งหมดสามร้อยหกสิบห้าบาทครับ ๘๘"

พอกล่องเวลาเก็บเงินก็ยังคงเป็นนายพนักงานหัวส้มเท่าบادใจคนเดิม
ที่มาเก็บ จริงๆ แล้วพนักงานที่นี่ก็มีเยอะนะ แต่ทำไมต้องแต่เข้ามาใน
ร้านยันจะออกจากร้าน ฉันถึงได้เจอแต่นายหัวส้มคนนี้ตลอดเลย -_-
หรือเขามีระบบตามติดลูกค้าตั้งแต่ต้นยันจบหว่า

"อ้อ แล้วยังสนใจสนใจหรือเปล่าครับ"

"อ่า..."

ลำบากใจจัง ถ้าตอบว่าฉันไม่ได้อยากสมัครแต่แค่อยากมาลอง
สั่งເກຕກາຮົນເຂົາໄປເລີຍນແບບກຈະນາເກລືດເກີນໄປ -_- ถึงแม้ว່າພມາດູ
แล้วยังไม่เห็นเค้าว่าจะມີອະໄຣໃຫ້ເລີຍນແບບໄດ້ກ່ອະ ແກ~

"อาเป็นว่าເຄົານາມບັດຮ້ານຜົມໄປກ່ອນ ສົນໄຟຍັງໃໝ່ຄ່ອຍວ່າກັນອີກທີ~"

อีتاหัวส้มดึงມือฉันໄປວາງນາມບັດຮ້ານພ້ອມກັບສົ່ງຍື່ນຫວານໃຫ້ແລະ
խົບຕາບາດໃຈສົ່ງອຶກຄາ

"ถ้าມາສັນນິກັນທັງหมดເລີກົດີສ ๘๘"

"..."

ฉันຍື້ນແຫຍ່...ຮູ້ຍື້ນຮະວິນ ສ່ວນເພັນຂຸລູຍໜີໄປຮ້ອງແໜຍໃສ່ຜັນຮ້ານ

"ແກ່ມ ຈະໄດ້ມາໃສ່ຊຸດແບບນີ້ແໜ່ງ ๘๘"

อา...ฉันจะบอกเข้าดีหรือเปล่านะว่าฉันไม่ได้อยากໃສ່ຊຸດທີ່ເຂາໃສ່
ອຸ່ນຈົງຈາ -_-;

"ຂອບຄຸນນະຄຽບ ຫຼື ອ້າວ ມາທຳງານດ້ວຍເຫຼືອ~~"

นายหัวส้มเดินตามອອກมาสົ່ງພວກຄົນທີ່ປະຕູຮ້ານພ້ອມກັບພາຍາຍາມ
ເຫື້ນຫວານໃໝ່ມາສັນນິກັນໃຫ້ເດືອນຈະຫັນຫຼາໄປທັກໂຄຮາງຄົນທີ່ເພີ່ງເດີນ
ເຂົ້າມາຈາກອຶກຝຶ່ງ

ພວກຂຸລູຍໜີກັບຮູ້ຍື້ນເດີນລັດລາອອກຈາກຮ້ານໄປແລ້ວ ເໜື້ອແຕ່ຈັນທີ່ຍັງຄົງ
ຫັນກລັບໄປມອງ...ຜູ້ຫຍາຍຄົນນີ້ອຸ່ນຊຸດເສື້ອເຊື້ອສີ້ຂາວມີຜ້າກັນເປົ້ອນສື່ດຳຄາດ

ตรงเข้า ดูเหมือนจะเพิ่งเดินออกมากจากห้องของพนักงาน เข้าเป็นผู้ชาย
ที่หน้าหวานเขามากๆ ไม่ใช่หวานแบบผู้หญิงเรียบหรือแต่หวานแบบคุณ
แรมแรมสีน้ำตาลซอยระต้นค่อนนั้นก็ดีมากๆ เลยล่ะ นั่นเขาเป็นผู้ชายจริงๆ
ใช่มั้ย น่าอิจฉาความสวยงามนั้นจัง

"ใช่..."

พอได้ยินเสียงทักจากนายหัวสัม ผู้ชายที่ถูกทักทายคนนั้นก็เงยหน้า
ขึ้นมาพยักหน้าส่งคืนให้ และแวนหนึ่งก่อนที่เขาจะเดินไป...สายตาของ
เขาก็ประسانเข้ากับฉัน...

"ปั้นชา~ เริ่วเข้า~"

แล้วแล้วเสียงเรียกของรุ่งก็ดึงฉันออกมานะ ฉันจึงละสายตาจากผู้ชาย
คนที่มองอยู่เมื่อครู่แล้วรีบวิ่งตามเพื่อนตัวเองออกไปนอกร้าน

"มองอะไรอยู่เหรอปั้นชา -_-"

"เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอก ๘๘;"

ยิ้ม

ไม่ได้เลียจริงๆ เพียงแค่แปบเดียวเท่านั้น แต่ฉันรู้สึกเหมือนโดน
ดึงเข้าไปอยู่ในหัวงากาศที่หัวใจเต้นติดขัดเลยที่เดียว อันตรายของผู้ชาย
ดูดีนี่มากลัวจริงๆ -_-;;

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621590.html>